

See oli just Jaani päewa ajal, kui Tiinu kodu oma isa juure tuli, ja nimelt selfamal aastal, kui Wäljaotsa peremehe poeg Jaan ka kodu tuli isa juure, kui ta freiskooli oli läbi teinud.

Übel ilusal suwisel päewal läks Jaan kodust wäljale wiljasid waatama. Selle jalutuse käigu pääl tuli ta ka Jaagu sauna juure. Tiinu oli parajaste sauna õue pääl riidid pesemas. Teda nähes jäi Jaan õue aja ääre seisma ja teretas:

„Tere ja jõudu ka!“

„Jõudu tarwis!“ kostis tütarlaps lahkest wasta.

„Olete Teie aga waheajal üsna juureks kaswanud, Tiinu,“ alustas Jaan selle pääle juttu. „Mina nägin Teid wiimast korda kuu aasta eest, kui ma kihelkonna-kooli läksin, aga siis olite alles wäike tüdrukuke.“

„Jah, eks inimesed kaswa ikka suuremaks,“ wastas Tiinu. „Teie olite sel ajal ka alles wäike pois, ja nüüd olete täieks sirgeks nooreks meheks saanud.“

„Sel ajal,“ wõttis Jaan sõna, „sai me lapse põlwes sagedaste üks teisega kokku, aga pärast ei saanud me enam üks teist näha. Mina läksin omi kihelkonna-kooli ja pärast freiskooli, ei saanud enam kokku. Nagu kuulsin, olite Teie ka esite külakoolis, pärast naabrikeihelkonna-koolis käinud, aga ikka jutust, et sel ajal kodus olin, kui Teid ei olnud. Kas mäletate ka, kui mõndagi korda lapse põlwis ühes koos mängisime?“

„Miks ei mäleta,“ ütles Tiinu. „See oli armas aeg küll, aga nüüd on ta möödas, ei tule enam tagasi. Lapse põlwes on ikka häa elu, ei ole muret ga

kurwastust. Nüüd isa mul pödur, peab tihti sängis olema. Ei tea ühti, kuida asi ja elu wiimaks läheb.“

„Eks see wõi ikka raske küll olla,“ ütles Jaan osa wõttes. „Kas jääte kauemaks ajaks oma isa juure?“

„Esite pean küll oma isa talitama jääma, kuni ta paremaks saab,“ wastas Tiinu. „Pärast saab näha, kus kotta ja leiba saan.“

„See teeb mulle suurt rõõmu,“ ütles Jaan soojalt ja südamelikult, „et Teie esite siia jääte.“

„Mis suuremat rõõmu see Teile wõib teha!“ lisas Tiinu juure ja lõi ise palest punaseks.

„Eks see ikka rõõmu tee,“ wastas Jaan, „kui lapse ea sõpru jälle näeb ja nende ligidal elab, päälegi, kui nad nägusateks ja jumekateks neiudefs on sirgunud.“

„Teie wist tahate mind waest saunamehe tütar pilgata,“ ütles Tiinu, ja paled lõiwad tal weel enam punetama.

„Ei taha mina kedagi pilgata, Teid weel kõige wähem, kostis Jaan õige südamest. „Ma palun seda, mis ütlesin, mitte pahaks panna. Ma ei tahtnud Teid mitte pahandada. Ma palun ka enesele luba wahest Teid ja Teie isa waatama tulla. Kas lubate seda, wõi ehk panete pahaks, kui ma tulen?“

„Meie elame ju Teie maa pääl, kuida wõime seda siis pahaks panna!“ ütles Tiinu pool häbenedes ja tasase häälega.

„See on häa,“ lõpetas Jaan juttu. „Loodan, et sagedaste jälle, nagu enne, üks teist näha saame. Jääme sefs korraks Jumalaga!“

„Jumalaga!“ ütles Tiinu lahke häälega.